

1.
2.
3.
4.
5.

1784.

*

1. Ackermannius: Collarium juris Criminalis XIV.
Programma, quo ordinarius senior ceterique assessores
fac. jur. memoriam Ackermannianam indicunt.
2. Bauer, Hannes Goidpeter, fac. jur. pro cancella.
riis: Legem 96 d. d. 7. j. [D. L. 17] in aesti-
mande successione et simultanea investitio-
tura non obiosam esse. Programma, quo solem-
nia doctoralia Christiani Antonii Ludovici
Melchioris indicit.
3. Bauer, Hannes Goidpeter, fac. jur. pro cancella.
riis: De consensu ac dissentu normannicum
legem tutelarem et jus commune intercedente.
Programma, quo solennia inauguralia Christiani
Friedrichi Werneri indicit.
4. Bauerus, Musicus Goidpeter: Capita praedicta de
prolacione ex libro mercatoris.
5. Bauerus, Musicus Goidpeter: Anae dani de dotatione
ejusque ab adaltherium amissione.

1784

6. Baucus, Huricus Gorpheus: Vis l. 96. Dd. 2. j.
[L. 17] in testamentis interpretandis ex eorum
argumentis illustrata.
7. Bienerus, Christ. Gottlob: De viribus praesentium
Saxonicis feudorum equestrium capitulis.
8. Bienerus, Christ. Gottlob: De sanctitate iurium
vires delictorum reo ex statu homini conato
adhærentiam.
9. Birkholz, Adam Michael: De studio mundi
hies corporis penes Indæcos morbis arcentis
aliq̄ue abigendis apto.
10. Ginertus, Christ. Gottlob: De comparatione legum
Romanarum cum Græcorum institutis.
11. Frake, Fridericus Sigismundus: De jure Electoralis
Saxonicæ per legem tabularum innovato.
12. Puettmannus, Fr. Lud. Don. fœ. jur. procancelleus:
De potestate Comitis Palatinorum hodie valde re-

strick). Programm, quo collegiis inauguralibus
Friburgi Hygimundi Frobenii indicit.

13. Puetmannus, Fris. Ludovicus Ernestus: De Præla-
tibus

14. Puetmannus, Fris. Lud. Ern: De cessione bonorum
conhumbliosa.

15. Ren, Christianus: De personis incertis ex testa-
mento hereditas.

16. Roering, Carolus Gottlob: De Augusto I. Reut.
Familie oeconomiae privatae, principes, pu-
blicae nec non politicae experientissimo. Pro-
gramma, quo orationem aditalem indicit.

17. Wiegley, Christianus Ludovicus: De causis, cur
in Germania jus feudale Germanicum neglectum
et jus feudale Longobardicum receptum sit?

18. Winckler, Carl Theop. de: De differentiis inter
testamentum nullum et inofficiosum. p. 1.

1764

20

19. Winckler, Carl Gottf. De: De jure sepulchrali
in Templis I et II.

21. Walle, Christianus Fredericus: Observationes
juris ecclesiastici.

ll
nu

[Faint, illegible handwriting on aged paper]

1782.

1784, 1.

ORDINARIIV
SENIOR CETERIQUE AS
FACVLTATIS IVRIDICAE LL
MEMORIAM
ACKERMANNIAN

DIE XVIII. FEBR. A. MDCCCLXXXIII.

H O R A I X
IN AVDITORIO SVO
RECOLENDAM
INDICVNT.

IN EST

Corollarium iuris criminalis decimum quartum.

U. M. Roth

OR
 SENIOR OF THE
 FACULTY OF
 M. B. M. G.
 ACKERMANN
 DIE KUNST DER
 IN AVDITORIO
 KADEN
 IN T

COROLLARIUM DECIMUM QVARTVM.

De reo contumace in causa criminali.

Contumax, quem HERMOGENIANVS l. 53. §. 3. *D. de re iud.* in genere ita describit, qui, cum obedire debeat, non obsequatur, in causa delictorum is est, qui vel 1) citari non potest, siue ob fugam captam, siue quia latitat, vel 2) citatus siue non comparet, siue comparens non respondet, l. 11. §. 4. *D. de interrog.* Sic in iudicio criminali, nec mirus quam in ciuili, contumaciam vel citatio praecedit, vel non praecedit, nam in processu ciuili saepe etiam fit, vt absque praeuia citatione contumacia committatur, v. g. deferta probatione, aut si quid aliud parti per sententiam iniunctum sit. Similis igitur ratio est processus criminalis, vbi omnes ii contumaciam committunt, qui siue citati siue non citati praesentiam sui non faciunt, eoque iudicem contemnunt, l. 53. §. 1. *D. de re iud.* CARPZ. *dec.* 43. no. 22. quanquam falsum sit, quod putat MODEST. PISTORIS *conf.* 60. no. 13. contumaciam dici a contemnendo. Et primo quidem, reo vel latitante, vel per fugam sibi consulente, duo sunt, quibus contumacia reprimatur, remedia, *captiuitatis* alterum, alterum *edictalis citationis*. Et de illo quidem parum attinet dicere, cum iam nostrum non sit, enarrare, quando iudici ad custodiam reorum procedere conueniat, singulis iuris criminalis compendiis ac interpretibus in eo

A 2
prae-

praeantibus. Singuli in eo conueniunt, custodiam fere decerni non posse, nisi in delictis atrocioribus, quod eo magis per se intelligitur, quo minus rei in leuioribus minutam poenam promerentibus causam habent, sui copiam denegandi. Haec quomodocumque sint, verum est, quod dicunt, in praesumpta contumacia reum esse, qui sui copiam non faciat, ZANGER *de except. P. II. c. 10. no. 16.* quamquam sunt, qui pauperes et in leuib; delictis custodiam tradendos autumant, Z. RICHTER *inst. iur. crim. sect. 1. §. 108.* Ista igitur contumacia *primum* compescenda est, si res ita ferat, captiuitate. Ad hanc, latitante reo aut fugituo, perueniendum est siue perscrutatione domestica, singulari illa contra personam suscepta, quae pars est et fere initium inquisitionis specialis, quam decet *Auffuchung* appellare, atque distinguere a perscrutatione generali, *der Hausfuchung*, qua corpus tantum delicti inuestigatur, HEIL. *iud. et def. c. 2. §. 3.* BERLICH. *Dec. 120. no. 2.* MEISTER *princ. iur. crim. sect. 3. c. 28. §. 5.* Fieri quidem nequit irrequisito iudice fundi, sed potest inuito possessore aedium; id quod iam antiquitus quoad fugituos seruos cum lege Fauia tum variis SCtis ac Diuorum Fratrum orationibus cantum erat *l. 1. 2. 3. D. de fugit.* Sic igitur procedendum, si sciatur, aut suspicio adsit, reum alicubi latere, contumacia sic fere simul coepta et finita. At vero, si, quo contumax se fuga receperit, ignoretur? Duo hic remedia iuris criminalis interpretes suppeditare solent, *alterum* litterarum arrestatoriarum, edictalis citationis *alterum*. Et illae quidem, quas
et

et persecutorias appellare licet, germ. *Steckbriefe*, sunt litterae, siue patentes, siue clausae, vt plurimum datae sub fugae captae initium, de fugituo incarcerando; quarum requisita videre est apud MEISTERVM *princ. iur. crim. l. c. §. 7.* cf. GRANZ. *defens. inqu. c. 4. membr. 2. sect. 1. no. 175 sq.* CARPZ. *pr. crim. qu. III. no. 36.* KOCH. *Inst. iur. crim. §. 948.* Sunt itaque loco requisitorialium, aut potius ipsae tales sunt, hoc tamen discrimine, vt vnum eiusmodi epistolae exemplum ad plures, plerumque vicinos, iudices mitti soleat, quorum vnusquisque insinuationem sibi factam confiteatur, et sumta ad protocollum epitome, nuncium missum ad iudicem proximum proficisci faciat, LVDOVICI *Einl. z. peinl. proc. cap. 2. §. 2. 3.* Eiusmodi requisitioni parere, i. e. delinquentem remittere ad iudicem requirentem, olim erat necessitatis, *l. 7. de cust. reor. l. 28. §. 15. de poen. titiv. iur. priv. L. XII. c. 16. §. 13.* hodie est meri arbitrii, quemadmodum de omni remissione, admissis tamen quibusdam a regula exceptionibus, ostendimus *Coroll. crim. II.* Quo loco obiter annotare liceat, quodsi eiusmodi remissio, de qua hic loquimur, a iudice requisito decernatur, huic quidem iure Saxonico electorali permissum esse, a requirentem litteras reuerfales tum expensas in captiui alimenta et custodiam impensas, *Azungs- und Sitzgebühren* postulare, minime vero quicquam horum eos iudices exigere posse, per quorum iurisdictionem delinquens deducitur; *Resol. grav. de a. 1661. tit. v. Inst. S. §. 44.* cf. HEIL. *l. c. §. 11.* Easdem litteras persecutorias visitatas etiam esse in processu bannitorio com-

muni, MEVIVS *ad Ius Lub. L. IV. t. 17. art. 17. add. no. 10.* ostendit, quo loco eas ita describit, vt iis iudices post enarratam facti et processus qualitatem rogentur reum capere, custodire et auxilium iudiciale praebere, earumque formulam videre est apud HEILIVM *iud. et def. c. 2. §. 23.*

At faciamus, tum perquisitionem domesticam, ob reum custodiae tradendum peractam, tum litteras patentes persecutorias frustraneas plane fuisse, anne tunc reus contumax *per edictum in ius vocari* possit, videamus. Et quamvis non ignoremus, hanc edictalem citationem inprimis attribuendam esse famoso illi procedendi modo, olim praecipue terris Saxoniacis proprio, hodie tamen perraro, quem *Achtsproceß* nominant, de quo inter alios CARPZOVIVS ET KEYSER integris libellis commentati sunt, tamen nec dubitare licet, eandem et in aliis causis criminalibus salubrem, imo vero saepe necessariam esse. Quoties enim propter eius, qui citandus est, latitacionem aliamue causam priuata citatio inutilis est, publica adhibenda, *Clem. 1. de iudic.* Neque eam velim ad delicta tantum atrociora reuocare, verum, si iudex vel adulterium, vel furtulum, vel aliud leuiusculum delictum non impunitum relinquere velit, et huius causa citatio edictalis decerni poterit, quemadmodum etiam aliquoties Ordinem Nostrum iudicasse meminimus, adeo, vt nec causae iniuriarum excludendae videantur. Hoc tamen monendum, ad citationem hanc edictalem, quoniam aliquid singulare subest et in citandi haud tenue praed-

iudi-

iudicium vergens, nec res legibus satis definita, non sine prae-
 via dicasterii sententia perueniendum esse. Huius enim est,
 arbitrari, num tempestiua sit, et ipsi causae accommodata an mi-
 nus, vnde interdum adhuc antea maiorem persecutionem neces-
 sariam putat, pronunciando: *daß Sticho möglichsten steifes auch*
durch ausfertigung gewoeltlicher steckbriefe (quippe quae saepius
 interiecto post perpetratum delictum satis magno spatio ex-
 pediuntur, LVDOVICI *Eind. 2. Inqu. Proc. c. 3. §. 4.*) *nachzutrach-*
ten, und, wenn er zu erlangen, über das wieder ihm gerügte zu
vernehmen, aut edictalem citationem statim decernit: daß Rufus
mittelft öffentlichen anschlags in dreyer herren landen mit einräumung
dreyer völliger sächsischer fristen zur vernehmung vorzuladen, vel,
 denique quod nec minus interdum fit, vtramque formulam con-
 iungit, qualem vide in HOMMELII *Flav. voc. Steckbriefe et Edi-*
ctalcitation. Triplex spatium, non simplex hodie plerum-
 que exigitur, ID. *l. c. in not.* et F. A. HOMMEL *progr. de spatio*
cit. edit. an. 1755. quamuis forte pro simplici tantum spatio ali-
 quod argumentum a processu bannitorio Saxonico duci
 possit, in quo latius non desideratur.

Ea, quae hucusque diximus, pertinent ad processum in-
 quisitorum. In *accusatorio* vero obtinet modo allegatus mo-
 dus ad bannum procedendi. Bannus enim contumaciae est,
 non delicti, GRANZ *def. inqu. c. 5. m. 2. sect. 3. art. 1. no. 46.*
 Hic, soli iuri Saxonico proprius, plura singularia habet a CARP-
 ZOVIO *Inqu. und Achtsprot. t. 15. art. 2. sq.* et *Pr. Crim. qu.*

136. no. 56 *sq.* ac *qu.* 140. no. 49 *sq.* atque KEYSERO *pr. crim. P. II.* longe lateque descripta, cf. LUDOVICI *l. c. c. 3. §. 25 sq.* BRUNNEMANN *de proc. inqu. c. 8. m. 6. no. 31 sq.* ex quibus hoc solum annotemus, reum qui copiam sui non faciat, constituto accusatore, ac habito solenni iudicio criminali sub dio, *nothpeinliche halsgerichte*, (distincto ab ultimo capitali, *dem hochnothpeinlichen*) citandum esse edictaliter per tria territoria ad respondendum, eumque iterum contumacem condemnari *in die Ehehafft*, et in termino ad docenda legitima impedimenta, eadem ratione indicto, in bannum inferiorem, denique progrediente pertinacia, nec reo intra annum, ut per innocentiae deductionem a banno liberetur, operam dante, *sich aus dem banne zu ziehen*, in superiorem declarari, *aus den frieden in unfrieden versetzet*; quod tamen non obstantibus reliquis sententiae verbis nullum alium effectum habet, nisi, ut in bannum declaratus a quocunque in isto territorio possit debeatque prehendi, et publicae custodiae tradi salvo ceteroquin eius vita et corpore, CARPZ. *l. c. STRYCK usu mod. L. 48. t. 17. §. 2.*

Redeamus ad reliquorum reorum in iudiciis criminalibus inquisitoriis pertinaciam, nempe ad eos, qui, non absentes, nec edictaliter sed simpliciter tantum, citati vel a) non compareant, vel b) quamvis compareant, praefacte non respondent. Possent autem forte videri, utrique contumaciae sic facile obviam iri posse, atque a iudicibus bene agi, si reus statim ab initio sub poena confessi et conuicti ad comparendum et respon-

spondendum in ius vocetur, quod in primis in delictis leuissimis quotidie fieri, dicasteria animaduertunt. At vero ante omnia monendi sunt iudices, quorum quot moneri volunt, id per raro ex lege fieri, potius hoc iuris praeceptum teneant: *iudicem nunquam posse perentorie atque sub praeiudicio citare, nisi hoc vel specialis lex vel lata aliqua sententia iubeat atque permittat.* Haec regula omnino certa est, fallique nescia, et latissime patet, in causa tam civili quam criminali, F. A. HOMMEL *vom Referiren d. Act. §. 76. p. 133.* ita ut omnis citatio contra facta incassum eat, ac reiterari debeat. Id, quod interdum Ordo Noster tanto rigore seruauit, ut cum aliquando de iniuria atroci ageretur et iudex per Rescriptum Supremi Senatus ecclesiastici iussus esset, reum ad summarie respondendum sub praeiudicio citare, nos mense maio 1782. nihilominus citationem repetendam iudicarem, quoniam in iure criminali id per rescriptum suppleri non posset, quod lex aut sententia dicere debuisset. Cum itaque in primis nullum iure Saxónico legis praeceptum habeamus, quo in causa criminali iudici perentorie citare permissum sit, praeterquam in causa sola leuissimum iniuriarum verbalium, ex mandato contra vindictam priuatam anno 1712. emisso, §. 22. fuit inde, nec in vlla alia causa criminali posse iudices reos sub poena confessi et conuicti cum effectu vocare. Vnde manifesto errant omnes ii, qui quando audiunt ab aliquo subditorum vel aliquod fructum, siue maius siue paruulum, forte solummodo aliquot fructuum in agris natorum, aut adulterium, aut falsum aut tu-

B

multum,

mulrum, aut iniurias reales, vel etiam atroces verbales, aut
 stellationatum aliquem, aliudue qualecunque sit delictum com-
 missum esse, sibi admodum sapientes, delinquenti magna ce-
 leritate scriptam citationem mittunt ad respondendum futu-
 rae interrogationi, zur Vernehmung, addita comminatione, ni
 compareat in termino, ipsum certissime accusati delicti con-
 fessum conuictumque habitum iri. Quid igitur, inquit, fa-
 ciendum est iudici, quem absque praeiudicio citatus profecto
 illudet, pertinax in comparando, nihil praeiudicii tinens?
 Profecto quamuis emanat, vel non respondeat, tamen nec
 pignora capienda sunt, nec responsio per minas vel multas
 iniungenda est, nec ipse donec respondeat funiculis torquen-
 dus, quanquam haec singula BRUNNEMANNVS, *Inq. Proc. c. 8.*
P. I. §. 78 sq. aliique doctores commendant, cf. I. H. BOEH-
 MER *de contumac. n. resp. l. c. §. 5. sq.* nec denique durities car-
 ceris probanda, haec enim omnia, quicquid doctores contra
 dicant, vel poenae sunt, vel subsidia eliciendae confessionis,
 non responsionis simplicis. Verum reo aut non comparente,
 aut responsionem, vel omnino denegante, vel, quod idem, ob-
 fsure, dubitanter et absque cohaerentia verborum responden-
 te, iudex acta in dicasterium mittat, vt, quod legi deest, sen-
 tentia suppleat, iubeatque nunc reum, si opus, sub poena con-
 fessi et conuicti, integro spatio Saxonico concessio, citari;
 quae demum facta citatio eam vim ac efficaciam habet, vt fini-
 gatur, reum delictum confiteri, aut eius conuictum esse. De
 hoc intellige virum summum I. H. BOEHMERVM, non de libero
 iudi-

iudicium citandi arbitrio, quando in *diff. de contumac. non respond. c. 2. §. 2.* iure Saxonico dicit, posse in delictis leuioribus responſionem ſub praeiudicio iniungi. Ceterum cauſa in ius uocationis inferenda eſt, id quod in omni ad perſona iter comparandum citatione opus eſt, *LYNCKER reſp. 185. no. 41.* Dixi, ſi opus ſit edictali citatione. Quod ſi enim fortaliſſi res ex teſtium ſufficientium deſiſitione, aut ex aliis argumentis dilucidis ac dubitationi haud obnoxiiſi adeo clara ſit atque perſpicua, ut reus ſecundum ea, quae in actis continentur, iam conuictuſi ſit, certumque, ipſum illud crimen, de quo quaeritur, commiſiſſe, non neceſſe erit, eiſi modi citationem praemittere, cum non ſolum criminis confeſſuſi, ſed etiam ſolummodo conuictuſi puniri, atque adeo, accedente corpore delicti, capite plecti poſſit, quamuiſi nec diſſidendum, in delictis capitalibus ad conuincendum plura requiri, quam in criminibus leuioribus. At haec omnia tantum ad proceſſum inquiſitoriuſi pertinent; nam in accuſatorio illo ſoleenni, qui totuſi eſt ordinariuſi, uideatur hiſi in contumaciam pro negatiue conteſtata habenda, quae eſt poena proceſſuſi ciuiliſi iure communi, adeoque locus erit probationi accuſatoris, *I. H. BOEHMER l. c. §. 2.* etſi ſunt, quid iure Saxonico rem aliter haberi putant, forte proceſſum accuſatoriuſi non fatiſi fecernentes a bannitorio.

Ceterum hic etiam repetendum diſcrimen, quod ſupra animaduertimus, ſi reus uel citatuſi non compareat, uel comparens in iudicio non reſpondeat. Si quiſi enim eo malitiæ

progrediatur, vt quamuis interrogatus a iudice tamen ex sum-
 ma contumacia fileat, nullum aliud ad eam compescendam
 reliquum est remedium, quam eadem confessi conuictique
 comminatio; vbi tamen iterum magnorum leuidensiumue
 criminum ratio habenda erit, atque in his idem modus, quem
 supra vidimus, obseruandus, sed in illis quaedam adhuc anim-
 aduersio addenda. Scilicet vsu receptum est, vt in criminibus
 atrocioribus, in quibus regnat imprimis processus inquisito-
 rius, maior et superbior solo denunciatorio, responsio ad ar-
 ticulos loco solennis litis contestationis habeatur, quae solet
 alias in causis ciuilibus maioribus ad libellum postulari. Hinc
 etiam in criminalibus aliquid desiderari solet, ad quod, quasi
 ad libellum, responsio sub poena confessi et conuicti exigatur.
 Haec causa fuit, cur in eiusmodi reo contumace hucusque
 iudicibus pronuntiando necessitas imposita fuit, certos arti-
 culos inquisitorios ad acta concipiendi, ad quos respondere
 reus citatione sub praecudicio ad eum missa teneatur. *Qui
 enim iussus a iudice positionibus respondere absque probabili causa
 recusat, haberi debet super iis pro confesso, cap. fin. X. in 6.* Eius-
 modi consuetam pronuntiandi formulam late exhibet c. f.
 HOMMELIUS in *teutschen Flauio* voc. *Stummer*, ex qua tamen optan-
 dum foret, vt comminatio circa duritiem carceris ac carenae
 ommitteretur, quippe quae vel poena est, vel species torturae,
 nec ipsa semper ad frangendam contumaciam satis valida,
 vt exemplum apud I. H. BOEHMERVM l. c. docet. Quid
 vero? si eiusmodi crimen commissum sit, ad quod punien-
 dum

dum nec articulis nec litis contestatione opus sit? id, quod ex legislatoris sapientissima recentiori voluntate saepius accedere potest. Satisne erit, ipsum citare ad respondendum interrogationi summariae, in genere *zur summarischen Vernehmung?* Nobis non ita videtur, potius vt in omni citatione, ita et in hac aliquid nominari debet, ad quod responsio iniungatur. Nisi itaque aut reo responsionem ad integra Acta imponere, aut iudicibus relinquere velimus, ad quasnam partes aut folia reum, vt respondeat, citare velint, quod posterius saepe non solum periculosum, sed etiam non exigui forte laboris foret, singula eo pertinentia ex quamplurimis actorum foliis conquirere atque corradere, melius forte facient dicasteria, si ipsa tot positiones, quot necessarias putant, forment, easque nominatenus sententiae, vt super iis reus ad respondendum citetur, inferant. Sic omnia recte et ordine procedent, quo hic eo magis opus erit, cum haec vnica tantum responsio rei sit, quae cum iugulare debeat. Attamen caveat iudex, ne has positiones, vel etiam articulos inquisitionales in copia citationi addat, sed sufficit, eos in actis reperiri, quod nemini mirum videri debet, cum nunquam par sit in processu inquisitorio has vel illas partes actorum cum reo scriptis communicare.

Quotiescunque igitur reus, ex qualicunque causa atque praeterea sententia sic rite citatus, non compareat, nunc demum vere contumax est, *l. 53. D. de re iud.* eiusque rei effectus sequitur hic, vt pro confesso et conuicto putetur. Iam enim

ULPIANVS *l. 5. D. de poen.* dixit, aduersus contumaces, qui neque denunciationibus neque edictis praesidium obtemperassent, etiam absentes pronuncari debere. At nihilominus tamen nemo sibi persuadeat, eius rei eandem esse efficaciam, ac si crimen se commississe vere affirmasset, adeo ut in statutam huic per leges publicas poenam condemnari possit. Etenim quamquam secundum regulam confessus pro iudicato sit, *l. 1. D. de confess.* ac alias fictio idem operetur, quod veritas, *l. 1. D. de adopt.* tamen aequè certum et hoc est, fictam confessionem non esse confessionem veram; qua de re dicasteria sic statuere solent, ut ementita confessio nunquam nisi in delictis admodum leuidentibus forte quoad poenas leuiiores, carcerem, multam et relegationem, minime vero quoad corporalem aut capitalem, plenam probationem efficiat, LEYSER *med. ad Pand. sp. 33. coroll. 2. et spec. 729. med. 12 sq. l. 5. D. de poenis.* WERNHER *obs. 72. c. suppl.* Recte enim dicit CLASENIUS *ad Const. crim. a. 62.* in criminalibus omnia luce meridiana clariora esse debere, nec contumaciam hic viam praeccludere ulteriori defensionis, quippe cui reus renunciare non possit; vnde consequitur, talem confessionis apparentiam non sufficere ad poenam ordinariam, nedum capitalem affligendam, sed quoniam saltem vim magni iudicii habet, inquisitus aut medio veritatis eruendae onerandus, aut statim poena extraordinaria afficiendus erit; cf. HEINECC. *diff. de relig. iudic. circ. reor. confess.* CARP. *pr. crim. qu. 113. no. 54. sq.* I. S. F. BOEHMER *ibi obs. X.* I. H. BOEHMER *diff. cit. et Tb. I. conf. 106.*

BERGER *P. II. resp. 94.* Iure tamen Rom. in hac specie olim omnis omnino poena ex Seueri et Antonini rescriptis plane cessabat, mox vero ultra relegationem non progrediebatur, *l. 5. D. de poen. l. 1. §. 1. D. de requir. vel absent. dam.* Hodie ea res dicasteriorum iudicio relicta est.

* * *

Relinquamus vero et nos totam hanc causam et accedamus ad memoriam ACKERMANNI, quam Vir beatus subinde recolit voluit publica oratione, in Auditorio nostro a Studio iuris, qui vel Assessoris ex Ordine Nostro, vel Scabini, vel cuius Lipsiensis esset filius. Tam dulce mercatori visum, laudari a litteratis! Eas laudes enarrabit proximo die Mercurii Ordinarii nostri filius, iuuenis non contemnendae spei, CAROLVS AVGVSTVS WINCKLER, praemissa oratiuncula, cui titulus: *Crescens civium cultura, causa augendarum legum.* Huic si CELSISSIMI PRINCIPES, ILLVSTRISSIMI COMITES ET VTRIVSQVE REIPUBLICAE PROCERES, GENEROSISSIMI DENIQUE AC NOBILISSIMI CIVES frequenter fauentesque interesse velint,

XVI

velint, id quod maximopere rogamus, facient rem non solum ora-
tori honorificentissimam, sed nobis etiam pergratam. Scrib.

Dominica Sexagesimae anno MDCCCLXXXIII.

EX OFFICINA SAALBACHIA.

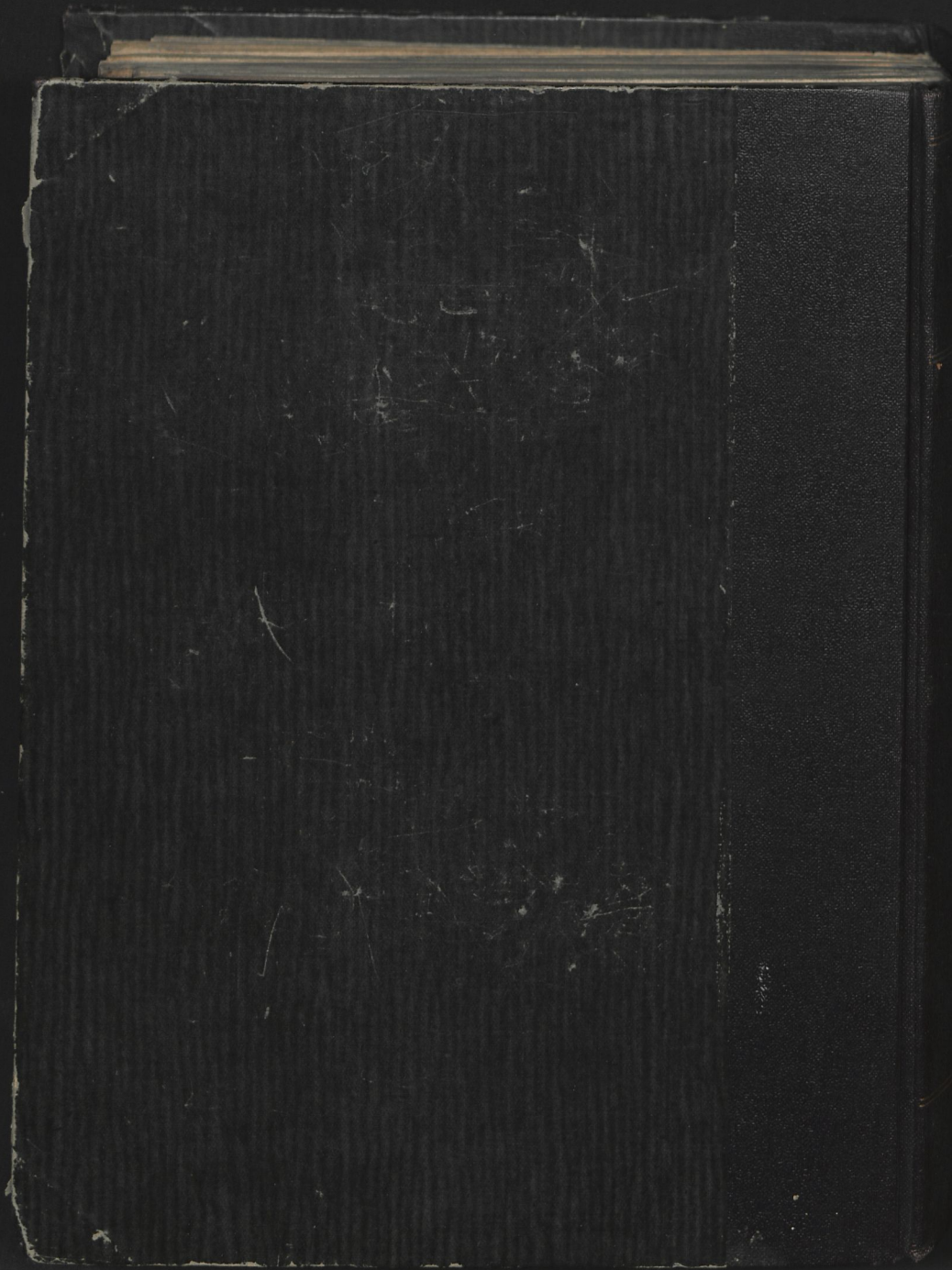

ULB Halle 3
006 378 986

1078

11872

1784/1

ORDINARI
 SENIOR CETERIQUE
 FACULTATIS IVRIDICAE
 MEMOR
 ACKERMAN

DIE XVIII. FEBR. A. CIO

H O R A

I N A V D I T O R I

R E C O L E N D I

I N D I C I V N T.

I N E S T

Corollarium iuris criminalis de

